

Sygn. akt V CZ 79/07

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Zbigniew Strus (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa ZDZ

przeciwko I.P.

o zaniechanie czynu nieuczciwej konkurencji i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2007 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 marca 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powodowego ZDZ od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z 17 stycznia 2007 r. W uzasadnieniu wskazał, że powód reprezentowany przez radcę prawnego zaskarżył wyrok oddalający powództwo o zobowiązanie pozwanego do zaniechania dalszego używania nazwy firmy oraz prowadzenia reklamy i korespondencji z użyciem tej nazwy, nakazanie opublikowania orzeczenia w gazecie, zasądzenia kwoty 30 000 zł na rzecz określonego podmiotu. Wnosząc apelację określił wartość przedmiotu zaskarżenia kwotą 30.000 zł i uiścił opłatę w wysokości 600 zł. W ocenie Sądu należna opłata wynosiła 2100 zł i składała się z opłaty stałej 600 zł oraz opłaty stosunkowej w wysokości 1500 zł.

W zażaleniu powód wnosi o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu wyraża zapatrywanie, że pozew został wniesiony w sprawie niemajątkowej i rozpoznany jako sprawa niemajątkowa przez Sąd Okręgowy w Ś., a wnosząc apelację powód uiścił opłatę stałą w kwocie 600 zł zgodnie z art. 26 pkt 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Podnosi, że przedmiotem sprawy jest używanie nazwy firmy a więc prawa niemajątkowego, dlatego od pozwu uiścił wpis stały i tak Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę. Podnosi zarzut naruszenia art. 26 kpc i art. 12 uksc niemajątkowego charakteru sprawy nie zmienia żądanie nawiązki na cel społeczny. Kwotę 30 000 zł wskazał jako wartość przedmiotu sprawy a nie przedmiotu sporu i żądanie swoje opierał na art. 8 konwencji związkowej paryskiej z dnia 20 marca 1988 r. o ochronie własności przemysłowej - tekst sztokholmski (Dz.U. 1975 r. nr 9 poz. 51).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia wymieniające na początku zgłoszone roszczenia a następnie stwierdzające, że w rozpoznawanej sprawie należało uiścić opłatę stałą i stosunkową pozwala uznać, że według poglądu prawnego Sadu Apelacyjnego rodzaj (treść) roszczenia stanowi kryterium

majątkowego lub niemajątkowego rodzaju sprawy decydującego stosownie do art. 12 i 13 u.k.s.c. 2005 o opłacie stałej albo stosunkowej. Wyjątek przewidziany w art. 12. zdanie pierwsze przewidujący opłatę stałą w niektórych sprawach majątkowych nie jest istotny w rozpoznawanej sprawie. Tymczasem kryterium to jest zawodne w świetle wykładni językowej przepisów ustawy, uwzględniającej budowę całego aktu normatywnego. Ustawodawca wyraźnie rozróżnia bowiem zgłoszone roszczenie (art. 4 ust. 1) i rodzaj praw (art. 26 ust. 1) jako przedmiot ochrony i nie ma podstaw do traktowania tych określeń synonimicznie. W wypadkach, gdy szczegółowość regulacji wymagana ze względu na charakter ustawy nakładającej obowiązek ponoszenia ciężaru (daniny) publicznego uzasadnia określenie rodzaju roszczenia, ustawa czyni to wyraźnie (art. 26 ust. 2, art. 68 i 69, art. 96 ust. 1 pkt 1, art. 97, art. 101 ust. 2) natomiast w innych przepisach wprowadza jako kryterium rodzaj chronionego prawa albo rodzaj sprawy jako całości (o rozwód, o separację) mimo występowania w niej praw oraz roszczeń majątkowych i niemajątkowych. Dobitym przykładem uzależnienia rodzaju opłaty od rodzaju chronionego prawa (niemajątkowego) jest art. 26 pkt 6, który podlega rozważeniu w rozpoznawanej sprawie i został wskazany w zażaleniu. Opłata stała w kwocie 600 zł została w nim wyraźnie przewidziana dla spraw, w których przedmiotem ochrony są prawa niemajątkowe. Przepis ten, poza wyjątkiem określonym w ust. 2 realizowanym zresztą w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, opiera się na przedmiocie ochrony jako kryterium oceny. Zróżnicowane z natury dobra osobiste i prawa niemajątkowe zostały w art. 26 wyróżnione przez określenie wpisu stałego w niewygórowanej kwocie i prostym systemie pobierania. Z regulacji tej wynika wyraźna wola ułatwienia ochrony praw podmiotowych niemajątkowych. Wymaga zatem rozstrzygnięcia, czy skarżący prawidłowo kwalifikuje swoją sprawę jako niemajątkową. W świetle twierdzeń i określeń zawartych w pozwie nie można zgodzić się z oceną powoda, który wykazał, że prowadzi działalność usługową w zakresie kształcenia i doskonalenia kwalifikacji zawodowych. Uzyskana renoma w tej branży pozwala mu pozyskiwać klientów na lokalnym rynku oraz fundusze. Działalność pozwanego zmierza do opanowania części rynku i w ocenie powoda stanowi czyn nieuczciwej konkurencji. Twierdzenia powoda nie pozostawiają wątpliwości, że dąży do obrony swego

statusu jako przedsiębiorcy godnego zaufania, czyli sfery oddziałującej bezpośrednio na wyniki ekonomiczne. Tym samym chroni swoje prawa majątkowe i bez względu na sformułowane roszczenia, winien uiścić stosunkową opłatę od wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 13). Wskazanie w apelacji wartości przedmiotu sprawy zamiast wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 126¹ § 1 k.p.c.) nie zmienia konsekwencji wynikających z art. 130² § 3 k.p.c. odnośnie do środków zaskarżenia wnoszonych przez profesjonalnego pełnomocnika.

Przytoczone okoliczności prowadzą do wniosku, że zaskarżone postanowienie mimo uzasadnienia nadmiernie skróconego w części dotyczącej podstawy prawnej, odpowiada prawu, dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ oddalił zażalenie.